

**AUD. PROVINCIAL SECCION N. 2
PALMA DE MALLORCA**

AUTO: 00440/2025

**AUDIÈNCIA PROVINCIAL DE LES ILLES BALEARS
SECCIÓ SEGONA
ROTLLO NÚMERO 83/2025**

INTERLOCUTÒRIA N° 440/2025

SS.SS. II·lmes.

**Sra. Raquel Martínez Codina
Sra. Margalida Victòria Crespí Serra
Sra. Cristina Díaz Sastre**

En Palma a 2 de juny de 2025

Vist per la Secció Segona de l'Audiència Provincial de Balears, composta per les II·lmes. Sres. Martínez Codina, Crespí Serra i Díaz Sastre, el present Rotllo núm. 83/2025 en tràmit d'apel·lació contra la Interlocutòria de data 27 de gener de 2025 dictada pel Jutjat d'Instrucció núm. 1 de Palma en el marc de les Diligències Prèvies núm. 954/2024, pertoca dictar la present resolució sobre la base dels següents

ANTECEDENTS DE FET

PRIMER.- El dia 27 de gener de 2025 el Jutjat d'Instrucció núm. 1 de Palma va dictar una Interlocutòria, en el marc de les Diligències Prèvies núm. 954/2024, on es va acordar la continuació de la tramitació de causa pels tràmits del Procediment Abreujat, per si els fets imputats al Sr. GABRIEL ANTONIO LE SENNE PRESEDO poguessin ser constitutius d'un delictes d'odi.

Notificada l'anterior resolució a les parts el Procurador dels Tribunals Sr. Maria Carlos Ginard Nicolau, en representació del Sr. GABRIEL ANTONIO LE SENNE PRESEDO, va interposar un recurs d'apel·lació contra la mateixa sol·licitant la seva estimació i que es procedís revocar la resolució impugnada i a acordar el sobreseïment de la causa.

Admès el recurs, es va donar trasllat a les demés parts personades. El Ministeri Fiscal va mostrar la seva adhesió la mateix. Per la seva banda, l'ASSOCIACIÓ PER LA RECUPERACIÓ DE LA MEMÒRIA HISTÒRIA DE MALLORCA, el PARTIDO

COMUNISTA DE ESPAÑA i l'acusació popular varen presentar un escrit on sol·licitaven la confirmació de la resolució recorreguda.

SEGON.- Remeses les actuacions a aquesta Il·lma. Audiència Provincial per a la resolució del recurs interposat, format el procedent Rotllo i deliberat a l'efecte, expressa el parer del Tribunal com a Ponent de la present la Sra. Margalida Victòria Crespí Serra.

FONAMENTS DE DRET

PRIMER.- La representació processal del Sr. Le Senne invoca, en primer lloc, la vulneració del dret a la tutela judicial efectiva de l'apel·lant per la pèrdua d'imparcialitat i d'objectivitat del jutge a quo en el dictat de la resolució impugnada. Dit argument descansa en la tesi que el jutgador d'instància formulà les argumentacions que el portaren a descartar el sobreseïment de la causa i la seva transformació pels tràmits del Procediment Abreujat amb fonament a arguments il·lògics i a una interpretació esbiaixada de les diligències d'investigació practicades.

No podem acollir aquesta postura processal per varies raons. En primer lloc, la pèrdua d'imparcialitat per part del jutge a quo no és una qüestió que es pugui relacionar amb la disconformitat en la valoració dels indicis de criminalitat recollits durant la instrucció de la causa. Les valoracions del jutge instructor seran analitzades en aquesta resolució, una vegada han estat objecte d'impugnació, i en cas de ser considerades il·lògiques o no ajustades a l'ordenament jurídic seran revocades en aquesta segona instància. Ara bé, la pèrdua d'imparcialitat d'un membre del poder judicial no es pot associar a la valoració que aquest realitza en termes jurídics del substrat indiciari que es precisa d'analitzar per decidir si una causa que es troba en fase d'instrucció ha de ser arxivada o si, pel contrari, s'ha d'acordar l'obertura de la fase intermèdia del procés penal. Admetre aquesta possibilitat suposaria afectar greument a la independència judicial i limitar la funció dels jutges en la fase d'instrucció.

Tampoc apreciem que el jutge a quo hagi dictat la seva resolució valorant fets nous que no s'havien introduït a la causa, com exposa la defensa del Sr. Le Senne. Així, i com més endavant analitzarem de forma més detallada, entenem que la part apel·lant fonamenta aquest argument en la menció del jutge instructor a que el Sr. Le Senne va fer bocins amb el tros de fotografia de la Sra. Aurora Picornell que li va quedar a la mà després d'arrabassar-la de l'ordinador de la Sra. Mercedes Garrido. La part apel·lant defensa que dita conducta ni es va produir ni va quedar recollida a les càmeres que gravaren els fets que s'estan enjudiciant en aquesta causa i que consten incorporades a l'expedient digital. Ara bé, el que realment succeeix en aquest punt és que la part apel·lant i el jutge instructor realitzen una diferent interpretació del que es troba recollit a dites imatges. Aquesta qüestió, com ja hem exposat anteriorment, serà analitzada més endavant quan entrem a resoldre el fons de l'assumpte.

En conseqüència, aquest motiu d'apel·lació no pot ser acollit.

SEGON.- En segon lloc, la part apel·lant fonamenta el seu recurs al·legant que la decisió de continuar amb la tramitació de la causa assolida pel jutge a quo no resultava ajustada a dret, en no ser haver quedat acreditada la concurrència d'una conducta subsumible en el delict d'odi que s'imputa a l'investigat. Dita postura es fonamenta en varis arguments, a saber, que no era cert que el Sr. Le Senne fes bocins amb la part de la foto que li va quedar a la mà després d'arrancar-la de l'ordinador de la Sra. Garrido i la tirés al terra, que no existia en el cas concret cap intenció d'ofendre o humiliar a les roges del Molinar o als ideals que representen ni d'incitar a l'odi contra elles, que la conducta del Sr. Le Senne va ser el resultat de la seva funció de President del Parlament de les Illes Balears en quant a moderar el debat parlamentari, que els fets investigats no tenien la gravetat suficient com per tenir rellevància penal, que les roges del Molinar no pertanyien a cap col·lectiu especialment protegit dels referits a l'art. 510 CP, a una vulneració del principi d'intervenció mínima i a la falta de proporcionalitat de la decisió d'obrir la fase de judici oral i l'ànim espuri de les acusacions particulars i populars personades a la causa. Invoca també la part apel·lant que la inviolabilitat parlamentària de la que gaudeix el Sr. Le Senne per la seva condició de President del Parlament de les Illes Balears impedia la seva persecució pels fets investigats.

En relació a aquesta darrera qüestió, a la Sentència del Tribunal Suprem de 14 d'octubre de 2019 es disposa que *"Sin adentrarnos en el debate doctrinal que proyecta sus matices sobre la jurisprudencia anotada y que hace de esa inviolabilidad, más que una causa de justificación, una causa de exclusión de la culpabilidad, una exención jurisdiccional o una causa personal de exclusión de la pena, lo cierto es que su concurrencia blinda a su titular frente a la respuesta penal que pueda cercenar la capacidad del parlamentario -y con él, del órgano legislativo- para debatir y formar criterio sobre los problemas que afectan e interesan a la sociedad. De ahí que no falten cualificadas opiniones que subrayan la idea de que la inviolabilidad es, sobre todo, una prerrogativa constitucional llamada a proteger las funciones de las asambleas legislativas y solo como consecuencia de esa naturaleza genera unos derechos-reflejo que no constituyen derechos subjetivos del parlamentario ni suponen vulneración del principio de igualdad. Al margen de ese rico debate, la Sala no ve en la inviolabilidad de los parlamentarios un privilegio, sino un presupuesto sine qua non para el adecuado ejercicio de la función parlamentaria. Desde esta perspectiva, podría incluso afirmarse que se trata de una prerrogativa ilimitada siempre que, claro es, se conecte a su verdadero significado material. Esta concepción funcional de la inviolabilidad como mecanismo de garantía de las tareas legislativas es, desde luego, la vía más segura para no errar en la definición de los contornos en los que opera la exclusión de la antijuridicidad.*

Pues bien, la Sala estima que tanto el enunciado constitucional de la inviolabilidad (los Diputados y Senadores gozarán de inviolabilidad por las opiniones manifestadas en el ejercicio de sus funciones -art. 71.1 CE-), como su proclamación estatutaria (los miembros del Parlamento son inviolables por los votos y las opiniones que emitan en el ejercicio de su cargo -art. 57.1 EAC-), circunscriben el ámbito de esa prerrogativa a las opiniones y a los votos emitidos durante el ejercicio de las funciones parlamentarias. No debería suscitar dudas el hecho de que mientras los arts. 71.1 de la CE y 10 del Reglamento del Congreso de los Diputados abarquen en el concepto de inviolabilidad las opiniones manifestadas, el art. 21 del Reglamento del Senado -y con idéntica inspiración el art. 57.1 del Estatuto de Autonomía de Cataluña- se refiera a los votos y las opiniones emitidos en el ejercicio de sus mandatos. Si bien se mira, el voto emitido es la más genuina manifestación de la libertad de opinión del parlamentario. No tiene sentido, por tanto, derivar consecuencias interpretativas de ese distinto tratamiento.

[...]

Como antes dijimos, lo que se ha de determinar para la correcta delimitación del perfil de la prerrogativa de inviolabilidad, es la naturaleza misma del acto ejecutado.

[...]

En otras palabras, el acto parlamentario que se aparta de su genuina funcionalidad y se convierte en el vehículo para desobedecer lo resuelto por el Tribunal Constitucional no es un acto amparado por el derecho, no es un acto que pueda cobijarse bajo la prerrogativa constitucional de inviolabilidad".

Per la seva banda, el Tribunal Constitucional ha analitzat aquesta qüestió a la seva Sentència de 28 d'octubre de 2021, on s'indica que "El ámbito material de la inviolabilidad no abarca "cualesquiera actuaciones de los parlamentarios y sí sólo sus declaraciones de juicio o voluntad" (STC 51/1985, FJ 6). En términos del art. 57.1 EAC, aquel ámbito se extiende a "las opiniones y votos que emitan" los diputados del Parlamento de Cataluña (en este sentido, en relación con los diputados y senadores de las Cortes Generales, cabe citar la STC 36/1981, FJ 1).

En cuanto a su ámbito funcional, de manera similar a lo que este tribunal tiene declarado en relación con los miembros de las Cortes Generales, el nexo entre la inviolabilidad y el ejercicio del cargo de parlamentario está claramente expuesto en el art. 57.1 EAC, de modo que la prerrogativa protege a los miembros de la cámara en el ejercicio de las funciones propias del cargo, "en tanto que sujetos portadores del órgano parlamentario, cuya autonomía, en definitiva, es la protegida a través de esta garantía individual". Estas funciones son sólo las que el diputado ejercita "en la medida en que [participa] en actos parlamentarios y en el seno de cualesquiera de las articulaciones orgánicas" de la cámara. Así pues, dado que "[e]l interés, a cuyo servicio se encuentra establecida la inviolabilidad es la de la protección de la libre discusión y decisión parlamentarias", quedan extramuros de la prerrogativa "los actos [que] hayan sido realizados por su autor en calidad de ciudadano (de «político» incluso), fuera del ejercicio de competencias y funciones que le pudieran corresponder como parlamentario". Las funciones estatutaria y constitucionalmente relevantes para la prerrogativa "no son indiferenciadamente todas las realizadas por quien sea parlamentario, sino aquellas imputables a quien, siéndolo, actúa jurídicamente como tal". Este entendimiento estricto del ámbito funcional de la prerrogativa de la inviolabilidad no ha sido obstáculo para que este tribunal lo extienda también "a los actos «exteriores» a la vida de las Cámaras, que no sean sino reproducción literal de un acto parlamentario" [STC 51/1985, FJ 6; en el mismo sentido, SSTC 243/1988, FJ 3 B); 206/1992, de 27 de noviembre, FJ 5].

Y, en fin, por lo que se refiere a su ámbito temporal, la prerrogativa, en tanto que cualidad inherente a la misma (STC 36/1981, FJ 6), no decae por la extinción del mandato del parlamentario, de modo que, como expresamente dispone el art. 21 RPC, sus efectos se extienden "incluso después" de que haber finalizado aquel mandato (STC 51/1985, FJ 6).

En definitiva, la inviolabilidad es una prerrogativa de naturaleza sustantiva que garantiza la irresponsabilidad jurídica de los parlamentarios por las opiniones manifestadas y votos emitidos en el ejercicio de sus funciones, entendiendo por tales aquéllas que realicen en actos parlamentarios y en el seno de cualesquiera de las articulaciones de las cámaras o, por excepción, en actos exteriores a éstas que sean reproducción literal de un acto parlamentario, siendo su finalidad específica la de asegurar a través de la libertad de expresión de los parlamentarios la libre formación de la voluntad del órgano legislativo al que pertenezcan. Se configura, por lo tanto, como un límite a la jurisdicción que tiene

carácter absoluto, en la medida en que impide la apertura de cualquier clase de proceso o procedimiento que tenga por objeto exigir responsabilidad a los miembros de la cámara por las opiniones manifestadas y votos emitidos en el ejercicio de sus funciones. Este efecto impeditivo exigirá la constancia cierta de que se dan los presupuestos fácticos que conforman la prerrogativa de la inviolabilidad [SSTC 36/1981, FJ 1; 51/1985, FJ 6; 243/1988, FJ 3; 9/1990, FJ 3; 30/1997, de 24 de febrero, FF JJ 5, 6 y 7]. Ahora bien, en ningún caso puede impedir -dada la finalidad que la justifica- la aplicación, cuando proceda, de las normas de disciplina parlamentaria previstas en los reglamentos de las cámaras [STC 76/2016, de 25 de abril, FJ 3; en este sentido, también, STEDH de 17 de mayo de 2016 (asunto Karácsony y otros c. Hungría, §§ 139 y ss.)]”.

Per tant, la inviolabilitat parlamentària que ostenta el Sr. Le Senne no el protegeix de qualsevol acte que l'investigat realitzi dins l'àmbit parlamentari, sinó dels que siguin un reflex o una conseqüència de l'exercici de les seves funcions i de l'expressió lliure d'idees i pensament o l'exercici del seu dret a vot dins aquest àmbit. La inviolabilitat parlamentària de la que gaudeix l'investigat no l'empara per cometre actes que suposin una extralimitació de les seves funcions i prerrogatives públiques ni que resultin subsumibles en algun tipus penal. Així, el privilegi de la immunitat va dirigit a protegir els actes que són una expressió del lliure exercici de les funcions que ostenta la persona inviolable, protegint-se a través de dita persona la dignitat i el lliure exercici del seu càrrec i de la institució que representa. Ara bé, dita protecció no es fa extensiva a l'execució d'actes amb rellevància penal i que no es trobin emparats en el legítim exercici de les funcions pròpies de la persona que ostenta aquest privilegi.

En el cas concret, precisament una de les qüestions controvertides a analitzar és si la conducta investigada va consistir en un acte d'exercici de les funcions pròpies del President del Parlament durant les sessions parlamentàries o en un acte dolós d'humiliació a les roges del Molinar, les víctimes del franquisme i els ideals que aquestes persones representen. Aquesta qüestió, que serà analitzada amb més detall al proper Fonament de Dret, impedeix assolir en aquest moment un pronunciament favorable a la tesi de l'apel·lant. Això és així, segons hem exposat, perquè per determinar si la conducta del Sr. Le Senne es troba protegida per la seva inviolabilitat parlamentària en primer lloc resultarà necessari analitzar si la mateixa es va exercir dins l'àmbit protegit per dita inviolabilitat. Aquest anàlisi requereix de la valoració del contingut de la conducta investigada, que com hem dit és una qüestió que precisament resulta objecte de la investigació, de manera que no pot ser invocada en aquesta fase del procés.

Tot això s'ha d'entendre sense perjudici del que es pugui acordar en una altra fase processal.

En conseqüència, aquest motiu d'apel·lació no pot ser acollit en aquesta instància.

TERCER.- A continuació, analitzarem els arguments formulats per la defensa del Sr. Le Senne per justificar la necessitat de revocar la resolució apel·lada per acordar en el seu lloc el sobreseïment lliure de les actuacions.

La present causa es segueix contra el Sr. Gabriel Antonio Le Senne Presedo, President del Parlament de les Illes Balears, per la presumpta comissió d'un delict de l'art. 510.2 a) CP. En concret, i segons la Interlocutòria impugnada, el Sr. Le Senne està essent investigat per, durant un debat parlamentari relatiu a la derogació de la Llei de Memòria Històrica de les Illes Balears, Llei 2/2018, dur a terme la següent conducta: En primer lloc el Sr. Le Senne va interrompre el debat per demanar a dues membres de la Mesa de Parlament, la Sra. Mercedes Garrido, Vicepresidenta Segona, i la Sra. Pilar Costa, Vocal, que retiressin les fotocòpies de les fotografies que havien aferrat als seus ordinadors de la Sra. Aurora Picornell Femenias, la Sra. Antonia Pascual Flaquer i la Sra. Maria Pascual Flaquer, dones que eren part del grup de represaliades franquistes conegudes com les "roges del Molinar", assassinades la nit del 5 de gener de 1937 per un esquadró falangista. Davant la negativa de la Sra. Garrido i la Sra. Costa a retirar les fotografies, el Sr. Le Senne les va cridar a l'ordre tres vegades i va acordar la seva expulsió de la sessió parlamentària. Seguidament, presumptament amb ira, ràbia i una intenció de menystenir el que representaven les imatges, va arrencar amb la mà una de les fotografies, rompent-la en dues parts, per posteriorment fer bocins la part de la imatge que li quedà a la mà, on majoritàriament apareixia el retrat de la Sra. Aurora Picornell, i tirar-la al terra.

L'art. 779.1 LECrim disposa que "*Practicadas sin demora las diligencias pertinentes, el Juez adoptará mediante auto alguna de las siguientes resoluciones: 1.ª Si estimare que el hecho no es constitutivo de infracción penal o que no aparece suficientemente justificada su perpetración, acordará el sobreseimiento que corresponda. Si, aun estimando que el hecho puede ser constitutivo de delito, no hubiere autor conocido, acordará el sobreseimiento provisional y ordenará el archivo. [...] 4.ª Si el hecho constituyera delito comprendido en el artículo 757, seguirá el procedimiento ordenado en el capítulo siguiente. Esta decisión, que contendrá la determinación de los hechos punibles y la identificación de la persona a la que se le imputan, no podrá adoptarse sin haber tomado declaración a aquélla en los términos previstos en el artículo 775*".

Amb caràcter previ a l'anàlisi del cas concret resulta precís posar de manifest que, com ja ha tingut ocasió d'indicar aquest Tribunal en reiterades resolucions, la Interlocutòria acordant la continuació del procés pels tràmits del Procediment Abreujat és una resolució que compleix amb una triple funció, a saber; concloure provisòriament la instrucció de les Diligències Prèvies practicades, acordar la continuació de les actuacions pels tràmits del Procediment Abreujat, desestimant així tàcitament l'arxiu de la causa, la seva degradació a delict lleu o la inhibició a favor d'una altra jurisdicció que es consideri competent i, en tercer lloc, amb efecte de mera ordenació del procés, adoptar la primera resolució que l'ordenament preveu per a la fase intermèdia del Procediment Abreujat: donar immediat trasllat a les parts acusadores per a que siguin aquestes les que determinin si sol·liciten el sobreseïment o formulen acusació, o bé, excepcionalment, interessen alguna diligència complementària.

En el present cas, la transformació del procediment acordada pel jutge instructor es basa en el resultat que, segons el seu criteri, aporten les diligències d'investigació practicades des de l'inici de les actuacions. Amb fonament a les mateixes el jutge a quo conclou, amb caràcter provisor, que els fets objecte de la seva instrucció podrien constituir un delict d'odi en cas de considerar-se provats, segons assenyala a la seva Interlocutòria ordenant la continuació del procediment.

Respecte del sobreseïment, hem de recordar que, conforme a la doctrina del TS, el sobreseïment de la causa durant la fase intermèdia constitueix una decisió residual. Així, pertocarà l'obertura del judici oral quan de forma inobjectable no sigui procedent el sobreseïment, doncs en supòsits d'imputacions dubtoses la regla general és que els dubtes suscitats s'han de resoldre a l'acte del judici oral. Això és així perquè només en aquest acte, una vegada s'ha practicat la prova, pot tenir virtualitat el principi *in dubio pro reo*.

En aquest sentit, aquesta Sala ha tingut l'oportunitat de posar de manifest a anteriors resolucions que l'obertura de judici requereix que el judici de probabilitat de condemna sigui major que el d'absolució o que al manco ambdues probabilitats tinguin una similar o pareguda entitat i virtualitat jurídica. Per aquest motiu, en els supòsits d'imputacions dubtoses la regla general ha de ser la d'acordar l'obertura de judici oral, en no resultar d'aplicació en aquesta fase processal el principi *in dubio pro reo*, que només és aplicable com a regla valorativa després de la pràctica de la prova al judici amb les degudes garanties processals. Així, el sobreseïment queda relegat a situacions on de manera patent, no controvertida i inobjectable, és a dir, sense cap dubte, la possibilitat de condemna és baixa o molt baixa o inferior a la d'absolució, doncs si dita possibilitat és semblant, en no resultar aplicable el principi *in dubio pro reo*, s'ha d'optar per l'obertura de judici.

Per altra banda, l'art. 641 LECrim estableix que "*Procederá el sobreseimiento provisional: 1.º Cuando no resulte debidamente justificada la perpetración del delito que haya dado motivo a la formación de la causa. 2.º Cuando resulte del sumario haberse cometido un delito y no haya motivos suficientes para acusar a determinada o determinadas personas como autores, cómplices o encubridores*". Per altra banda, segons l'art. 637 LECrim "*Procederá el sobreseimiento libre: 1.º Cuando no existan indicios racionales de haberse perpetrado el hecho que hubiere dado motivo a la formación de la causa. 2.º Cuando el hecho no sea constitutivo de delito. 3.º Cuando aparezcan exentos de responsabilidad criminal los procesados como autores, cómplices o encubridores*".

La reiterada jurisprudència del TS ha vingut assimilat la figura del sobreseïment lliure al de la Sentència absolutòria, atorgant així a aquest pronunciament els efectes de la cosa jutjada.

Fent referència a la causa de sobreseïment prevista a l'art. 637.2 CP, a la STS de dia 11 de juliol de 2022 es disposa que "*El artículo 637.2 de la LECrim dispone la procedencia del sobreseimiento libre cuando los hechos investigados no sean constitutivos de delito.*

Según declaramos en la STS 301/2007, de 24 de abril, entre otras, no ofrece duda que procede este tipo de sobreseimiento cuando la conducta es claramente atípica pero puede resultar problemático cuando existan dudas fundadas de atipicidad. En tal caso entendemos que si se produce esa situación también procede el sobreseimiento libre por aplicación del principio in dubio libertas o pro libertate, de conformidad con los artículos 1.1, 9.3 y 10 de la Constitución.

El sobreseimiento libre por estimar que los hechos no son constitutivos de delito se debe adoptar cuando esa afirmación se fundamente exclusivamente en cuestiones de derecho o jurídicas que no puedan variar con la práctica de pruebas en el juicio oral. En tal caso, razones de economía procesal y de protección de los derechos fundamentales de la persona encausada justifican que esa decisión pueda adoptarse con anterioridad a la celebración del juicio".

En el present cas, la part apel·lant sol·licita el sobreseïment lliure de la causa però posteriorment realitza una fonamentació dels motius del seu recurs adduint únicament a qüestions indiciàries i d'acreditació de l'element subjectiu del tipus penal imputat al Sr. Le Senne. La defensa de l'investigat no sol·licita d'aquest Tribunal, segons hem vist anteriorment, que realitzi una valoració sobre si els fets investigats poden ser considerats, per si mateixos, constitutius de delictes. Així, el recurs no es recolza en la irrellevància penal dels fets investigats, sinó en qüestions relatives a la intencionalitat de l'investigat o sobre els indicis sobre els quals el jutge a quo ha elaborat el seu relat de fets punibles, com ja hem exposat. Per tant, els arguments de la part apel·lant no guarden relació amb la invocació d'un supòsit de sobreseïment lliure de l'art. 637.2 LECrim, sinó en la del sobreseïment provisional regulat a l'art. 641.1 LECrim.

QUART.- Exposades les anteriors consideracions, procedirem a aplicar la doctrina exposada al Fonament de Dret anterior al cas concret per tal de valorar si el recurs d'apel·lació interposat per la defensa del Sr. Le Senne ha de prosperar o no.

Com hem avançat al primer Fonament de Dret, en primer lloc analitzarem les consideracions de la part apel·lant sobre els arguments del jutge a quo en relació a si el Sr. Le Senne va fer bocins o no la part de la fotografia de la Sra. Aurora Picornell que li quedà a la mà després d'arrancar-la de l'ordinador de la Sra. Garrido. La part apel·lant exposa que a les imatges aportades a la causa no només no es recull aquesta conducta, sinó que es pot observar com el Sr. Le Senne tira el tros de paper immediatament després d'arrancar-lo sense manipular-lo de cap manera..

No podem compartir la tesi de la part apel·lant. Així, i sense entrar a valorar si efectivament el Sr. Le Senne va fer bocins o no del tros de fotografia ni la rellevància que pugui tenir aquest gest a la causa, el cert és que les consideracions del jutjador a quo es fonamenten en indicis que es recolzen en les diligències practicades. Així, a les imatges aportades a l'esdeveniment 670 de l'expedient digital es pot apreciar com el Sr. Le Senne, després d'arrabassar la fotografia, no la tira immediatament al terra sinó que la manté a la mà esquerra, la deixa un moment a la zona situada sobre de les seves cames, on podria semblar que l'estigui manipulant d'alguna manera, i després la tira amb la mà dreta. Per altra banda, a la seva declaració en fase d'instrucció el Sr. Le Senne va respondre afirmativament després que el jutge a quo li preguntés si havia agafat la fotografia, l'havia arrencat i havia espatllat el tros que li havia quedat a la mà en bocins més petits per després llençar-los. Per tant, les valoracions del jutge a quo no resulten irracionals, sorprenents o expressament incongruents amb les diligències practicades. Qüestió distinta és si es pot tenir per acreditat o no l'acte de fer bocins i la rellevància de dit acte dins els fets que s'estan investigant. Ara bé, no correspon a aquest Tribunal en aquesta fase processal realitzar valoracions de proves o judicis de tipificació penal d'aquest caire, sinó només analitzar la suficiència dels indicis recollits. Dins aquest context, les valoracions del jutge a quo ens resulten indiciàriament justificades per la descripció d'imatges que hem realitzat i per la declaració dels testimonis que deposaren a la causa i el propi investigat. En conseqüència, les valoracions del jutge a quo en aquest punt es fonamenten en diligències d'instrucció vàlidament incorporades a la causa i en indicis racionals que precisen d'una valoració probatòria a una eventual fase de judici oral per ser esclariats.

Seguidament, la part apel·lant introdueix una sèrie d'arguments impugnant les valoracions del jutge a quo en relació a la intencionalitat de la conducta investigada. En aquest punt, les defensa per part del Sr. Le Senne que aquest no tenia intenció de rompre la fotografia de les roges del Molinar quan la va estirar de l'ordinador de la Sra. Garrido, essent la ruptura accidental, i que la conducta investigada no es va dur a terme amb cap motivació discriminatòria o d'ofendre, és a dir, de forma dolosa.

En aquest punt hem de coincidir amb el jutge a quo a l'hora de valorar que les imatges aportades a l'expedient digital i la declaració testifical de la Sra. Garrido aporten un context indiciari compatible amb la possible concurrència de dolo. En aquest sentit, la forma aparentment contundent i enfadada amb la que el Sr. Le Senne va arrencar la fotografia de les roges del Molinar de l'ordinador de la Sra. Garrido, podria resultar objectivament compatible amb una conducta intencionada de rompre la foto. Per aquest motiu, vist el substrat indiciari existent en aquest punt, considerem que ha de ser a la fase de judici oral quan s'hagi de practicar la prova pertinent per esclarir si la ruptura va ser accidental o intencionada. La fase d'instrucció, com ja hem indicat, té per finalitat valorar l'existència d'indicis i la seva suficiència als efectes de justificar la continuació de la tramitació de la causa. Una vegada s'aprecia que existeixen indicis racionals sobre una qüestió rellevant s'ha de derivar la valoració als efectes de la determinació dels fets provats a la fase del judici oral.

La mateixa resposta s'ha de donar a les consideracions de la defensa del Sr. Le Senne en relació a l'element subjectiu del tipus penal que se li imputa. A la fase d'instrucció s'han recollit indicis sobre la possible concurrència d'aquesta intencionalitat típica, segons exposa el jutge a quo a la seva resolució. En aquest sentit, de les imatges aportades, on s'aprecia com l'investigat estira amb aparent força i ímpetu la fotografia d'una forma objectivament adequada per rompre-la i després, indiciàriament, la fa a miques per després tirar-la al terra aporten un substrat indiciari compatible amb l'element intencional que ara es nega. Com ja hem exposat, existeixen indicis que impedeixen sostenir en aquest moment la tesi de la ruptura accidental de la foto. Això juntament amb el context descrit pel jutge a quo a la seva resolució i les dades que acabem d'indicar aporten un recolzament indiciari a la tesi del jutgador d'instància valorant la possibilitat que el Sr. Le Senne hagués dut a terme la conducta amb una intenció de menyspreu cap el que representava la fotografia que va arrencar. Tot això sense entrar a valorar a nivell probatori dita conducta i sense perjudici del que pugui resultar durant la tramitació de la causa. Per tant, l'esclariment sobre si dit element subjectiu es pot considerar o no acreditat s'ha de derivar a la fase que li és pròpia, el judici oral.

L'anteriorment valorat impedeix també en aquest moment acollir les al·legacions sobre la falta de gravetat dels fets investigats plantejades per la part apel·lant, en fonamentarse precisament aquesta postura de la defensa del Sr. Le Senne en les qüestions relatives a la intencionalitat en la conducta que acabem d'analitzar.

El següent argument invocat per la defensa de l'investigat és que el Sr. Le Senne va actuar en el moment dels fets emparat per la seva funció de President del Parlament de les Illes Balears, de forma que els seus actes es trobarien compresos dins la seva competència de manteniment de l'ordre i ordenació del debat durant les sessions parlamentàries. Efectivament, tal i com exposa la part apel·lant, entre les funcions del President del Parlament es troben la de dirigir els debats parlamentaris, mantenir l'ordre durant els mateixos i la de

complir i fer complir el reglament de la Cambra (art. 33 del Reglament del Parlament de les Illes Balears). Dins aquest context, el Sr. Le Senne ostenta la funció de moderació dels debats parlamentaris, tenint la facultat de cridar a l'ordre als diputats i d'adoptar les decisions que resultin pertinents per fer complir el Reglament del Parlament. Ara bé, la qüestió en el present cas radica en determinar si els fets investigats són l'exercici de les anteriors facultats o una extralimitació de les mateixes amb rellevància penal. Efectivament, l'exercici de la funció presidencial no és una excusa absolutòria ni cap causa de justificació en la comissió de delictes. Així, l'exercici de la funció moderadora i de manteniment de l'ordre s'ha de dur a terme sempre conforme al reglament i a l'ordenament jurídic. Per tant, les facultats presidencials en cap cas podran comprendre l'execució de conductes que suposin una extralimitació a l'ordre establert i atemptin contra l'ordenament penal. Hem de recordar que en el present cas no és objecte d'investigació si el Sr. Le Senne tenia autoritat per expulsar a la Sra. Garrido i la Sra. Costa de la cambra o si els podia obligar o no a retirar les fotografies de les roges del Molinar del seu ordinador, sinó si la conducta a la que estem fent reiteradament referència en aquesta resolució podria trobar encaix en el delictes d'odi de l'art. 510.2 a) CP. Per tant, la valoració de si els fets investigats es troben inclosos o no dins les funcions del Sr. Le Senne a causa del seu càrrec precisen d'un previ estudi de la tipicitat de la seva conducta. En conseqüència, només es podrà donar una resposta judicialment motivada a aquesta qüestió després de realitzar una valoració de la prova en el sentit abans indicat.

Tampoc podem acollir les argumentacions de la part apel·lant en relació a que les persones i ideals presumptament menystinguts per la conducta imputada al Sr. Le Senne no es troben inclosos en béns jurídics protegits pel delictes de l'art. 510.2 CP. Dita norma castiga els atacs motivats per, entre altres, raons ideològiques. En el present cas el debat es centra en si la conducta del Sr. Le Senne va constituir una humiliació i un menyspreu als ideals republicans, antifranyistes i comunistes, és a dir ideològics, de la Sra. Aurora Picornel i les roges del Molinar i tot el que aquestes dones han passat a representar per la ideologia republicana i antifeixista. En conseqüència, sí que apreciem que la conducta investigada encaixaria presumptament i sense perjudici d'una posterior valoració en fase de plenari en aquest element del tipus penal aplicat al cas concret.

Seguidament, la part apel·lant invoca l'aplicació al cas concret del principi d'intervenció mínima que regeix el dret penal. Ara bé, aquest principi no pot ser aplicat de forma autònoma en la funció de subsumpció de conductes a l'ordenament penal. El principi d'intervenció mínima, a més de ser un mandat especialment dirigit al legislador penal en la selecció de conductes que s'han de castigar per aquesta via, no pot contrarestar el de tipicitat. Així, si una conducta troba encaix en un tipus penal no resulta possible acudir al principi d'intervenció mínima per contrarestar el *ius puniendi* de l'Estat. Qüestió distinta seria que durant la valoració de la gravetat d'una conducta es pugui invocar aquest principi per descartar la tipicitat d'accions o omissions d'escassa entitat i que es troben al límit de poder ser subsumides en un tipus penal. No ens trobem en aquest moment en aquest punt, doncs les valoracions en relació a aquesta qüestió, tenint en compte el substrat indiciari que hem analitzat anteriorment, s'hauran de realitzar a la fase del judici oral.

Finalment, la part apel·lant fa una sèrie de consideracions sobre la concurrència d'un ànim espuri en les acusacions particulars i populars personades a la causa, que actuarien mogudes per finalitats polítiques, i en la desproporció que suposaria acordar la continuació del procés pels fets investigats. Com ja hem exposat anteriorment, no correspon a aquest

Tribunal fer valoracions sobre les motivacions que han portat a l'exercici de l'acció penal a la present causa. La nostra funció, així com la del jutge a quo, ha de ser únicament centrar-nos en resoldre les qüestions jurídiques i de fet que se'ns plantegen per donar una solució ajustada a l'ordenament jurídic. Una vegada s'ha realitzat aquesta funció i s'han realitzat les consideracions fins ara exposades, la funció judicial no empara l'expressió d'opinions sobre la conducta de les parts a la present causa o l'element polític que la mateixa pugui tenir.

Una vegada hem analitzat i desestimat tots els arguments invocats per la part apel·lant per sostenir la seva petició de sobreseïment, no queda més que confirmar la decisió del jutge a quo d'acordar que es continuï amb la tramitació de la causa.

Tot això s'ha d'entendre sense perjudici del que pugui resultar de la fase intermèdia del procés i del que en el seu cas resulti de la celebració del judici oral.

Per tot l'argumentat, el recurs d'apel·lació interposat per la defensa Sr. Le Senne ha de ser desestimat i la resolució d'instància confirmada en tots els seus pronunciaments.

CINQUÈ.- Pertoca declarar les costes d'ofici, de conformitat amb l'art. 240 de la LECRIM.

Vistos els preceptes legals citats i els demés de general i pertinent aplicació,

PART DISPOSITIVA

La Sala de l'Audiència Provincial de les Illes Balears ha resolt **DESESTIMAR** el recurs d'apel·lació interposat pel Procurador dels Tribunals Sr. Maria Carlos Ginard Nicolau, en representació del Sr. GABRIEL ANTONIO LE SENNE PRESEDO, contra la Interlocutòria de dia 27 de gener de 2025 dictada pel Jutjat d'Instrucció núm. 1 de Palma en el marc de les Diligències Prèvies núm. 954/2024 i, en conseqüència, **CONFIRMAR** la citada resolució.

Es declaren les costes d'ofici.

Notifiqui's pel Lletrat de l'Administració de Justícia la present resolució al Ministeri Fiscal i a les parts personades.

La present resolució **ÉS FERMA** i contra la mateixa no es pot interposar cap recurs.

Juntament amb la certificació de la present resolució, retorni's les actuacions al Jutjat de procedència, als efectes procedents, pregant confirmació de recepció.

Així per aquesta Interlocutòria ho pronunciem, manem i signem.